

stillet Endringsforslag til Sagen, vilde have taget et vist Hensyn — det vilde være for meget at forlange, at han skulde have givet Commissionen et Tillidsvotum, et saadant kan kun et Ministerium forlange — til os og den Mand, der staaer i Spidsen for Commissionen, om hvem man dog vil have den Overbeviisning, at han ikke vil lade de Folk døvne, med hvem han har at gjøre. Det ligger ligefrem i Sagens Natur, at der ikke har kunnet komme Mere frem fra Commissionen, end der er kommet, saa jeg haaber, at det ærebe Medlem vil finde sig foranlediget til at tage de Forslag tilbage, hvis Vedtagelse neppe vil føre til helbige Resultater, som han dog ogsaa interessere sig for, nemlig at faae Theatrets Forhold ordne paa en fornuftig Maade. Jeg siger derfor: Nei, lad Sagen roligt hvile til næste Samling, hvor man da ganske anderledes vil kunne fatte sin Beslutning end nu, og hvis det ærebe Medlem til den Tid skulde finde, at den Ordning, der foreslaaes, ikke er den, han ønsker, vil han jo kunne stille Forslag i anden Retning, medens saadanne Forslag nu kun kunne virke forstyrrende paa en Sag, som man selv har ønsket roligt overbeiet, og forhandlet. — Der er ogsaa et andet Spørgsmaal, som berører Theatret, og hvor Udvalgets Fleertal er gaaet i en anden Retning end den ærebe Minister. Der har været forskjellige Meninger i Udvalget om dette Spørgsmaal, der dreier sig om Forholdet til en bestemt Skuespiller. Jeg er enig med den ærebe Ordfører i, hvad han igaar udtalte som det almindelige Princip; men der er idag fremkommet en Oplysning fra den ærebe Ministers Side, som jeg ikke før har hørt, og som vil have Indflydelse paa min Afstemning, den nemlig, at man ligeoverfor en anden Kunstner, der stod i samme Forhold til Theatret som den her omtalte, er gaaet frem paa den her af Ministeren foreslaaede Maade, og det forekommer mig nu, at naar Stillingen for disse to Kunstneres Vedkommende har været den samme, maa man ogsaa overlade det til Ministeren at ordne Forholdet paa en eensartet Maade i begge Tilfælde.

Formanden: Det ærebe Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Bale: I Anledning af, hvad den sidste ærebe Taleer yttrede om den omtalte Commission og dens Stilling til Theatersagen, skal jeg bemærke, at jeg virkelig har den Tro om det ærebe Medlem, at han for sit Vedkommende vil bidrage til, at paasthynde denne Sag saa meget som muligt. Det, jeg blot havde ventet, var, at Commissionen, der navnlig er fremkommen som Følge af en Forhandling mellem Rigsdagen og Ministeren, og til hvis Udnevnelse der blev taget Hensyn under den forrige Rigsdagsamling, saa at den altsaa maatte vide, at Rigsdagen ved Behandlingen af Theatersagen iaar vilde see hen til det Factum, at der bestod en saadan Commission, vilde have ladet Rigsdagen tilflyde, om ogsaa blot en Anthydning af, paa hvad Trin dens ikke tilendebragte Forhandlinger for Dieblirket stode. Det var kun dette, jeg havde ventet.

H. Sage: Jeg skal af samme Grund som min ærebe Ven for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Abler) stemme imod Fleertallets Indstilling under Nr. 24. Det forekommer mig ikke, at der er nogen tilstrækkelig Grund til at fravige, hvad Rigsdagen har vedtaget i et, som det forekommer mig, ganske lignende Tilfælde med Hensyn til en udmærket Kunstner, der havde forladt Theatret for en Tid og igjen var vendt tilbage. Med Hensyn til ham blev der givet en kongelig Resolution af samme Art som nærværende, og Rigsdagen gif da ind paa at medregne den Tid, han havde været fraværende, som om han i den havde været ved Theatret. — Det forekommer mig, at man har taget noget feil fat paa Fleertallets Indstilling under Nr. 19 med Hensyn til Viborg Domkirke. Dengang det Lovforslag fremkom, som senere blev ophøiet til Lov under 19de Januar 1863, var det vistnok utvivlsomt, at den Minister, som forelagde Lovforslaget, ingenlunde tænkte sig, at der skulde kræves saa omfattende og bethdelige Arbejder ved Viborg Domkirke, som det senere har vist sig nødvendigt. Han